

1^e Jaargang

N° 4

AL HAQ

Surinaams Islamitisch Maandblad

JANUARI

1972

Uitgave: Surinaamse Islamitische Vereniging (S.I.V.)

HOOFD-REDAKTEUR : Mr. B. Ahmad Ali
EIND-REDAKTEUR : A. Dammar
VASTE MEDEWERKERS: Ir. N. Atacellah
Moulvi G.A. Bashir B.A. (Ned.)
Drs. K. Ghafoerkhan
M. A. Gulzar
Dr. A. Jamaludin
Dr. H. Karamat Ali
A. Nataprawira
TECHN.MEDEWERKER: M. A. Khudabux
REDAKTIE EN ADMINISTRATIE

Scabiosastraat 4
Zorg en Hoop
Paramaribo-Suriname
Tel.

K o p i j

Verzoeken uw kopij voor den 10de van iedere maand in te leveren op het redactie-adres.

A b o n n e m e n t e n

- abonnementen per kalenderjaar tot wederopzegging (voor 1 dec.)
- 12 afleveringen per jaar;
- prijs Sf 7,50 per jaar (losse nummers sf 0,70)
- voor abonnementen en distributie: Robby Islam

A d v e r t e n t i e s

advertentietarieven: 1/1 pag. sf 17,50; 1/2 pag. sf 12,50 etc.

voor advertenties wende men zich tot de heer A. Khudabux; Drukkerij Jamaludin; tel. 73374

V e r k r i j g b a a r

- Paramaribo ; via alle boekhandels en kiosken;
N.Ghafoerkhan, Imperial Store, Maagdenstraat no.3
DOEKAN B. JAGGOE: Saramaccastraat
- Distrikten : via alle Afdelingen van de S.I.V.
A. SAKOER, Pad van Wanica 44B (distr. Sur.)
A. NATAPRAWIRA, Julianaweg 308 of
Bursideweg 76 (Moengo)
M. ALLI SEKHAWAT KHAN, Gouverneurstr. 78-80 (Nw.Nickerie)
- Nederland : via de Stichting ten behoeve van de Islam in
Nederland (S.I.N.; p/a Straatsburgflat 69
Uithoorn; tel. 02975 - 2043
Moulvi G.A. Bashir; Ruychrocklaan 54
Den Haag 070 - 242876.

I N H O U D

1. *Korte berichten;*
2. *Personalia*
WELKOM DR. A. JAMALUDIN
3. *Het Gebed*
door M.R. ILAHIBAKS
4. *Laat de Koran uw licht zijn*
door: M.A. GULZAR
5. *Enkele aspecten van het*
Id ul Adzha - feest
from: THE RELIGION OF ISLAM van
Maulana MOHAMMAD ALI M.A.; Llb.
6. *Hadj farz hai (bedewaart)*
Een bijdrage in het URDU
door: MOULVI M. AHMAD ALI
7. *Mohammed (vervolg)*
Uit: "De Groten van alle tijden"
8. *India-Pakistan: de fatale lijn*
door: D.M. VAN ROSMALEN
IN ELSEVIERS-WEEKBLAD van 27 november 1971

AL**Surinaams
Islamitisch
Maandblad****HAA**1^e Jaargang

No 4

Januari 1972

KORTE BERICHTEN

Op zondag 25 december 1971 vertrokken de heren Dr. K. GHA-FOERKHAN, Rashid PIERKHAN en Hadji A. M. GUMAN naar Trinidad om aldaar deel te nemen aan de 'council-selection' van de AH MADIYYA ANJUMAN ISHA'AT ISLAM, OF THE WESTERN HEMISPHERE. De genoemde heren zijn afgevaardigd door de Surinaamse Islamitische Vereniging (S.I.V.) die samen met de Ahmadiyya-Vereniging in GUYANA van the Western Hemisphere Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam deel uitmaakt.

Na zich in Nederland (Rotterdam) te hebben gespecialiseerd en ook met succes te zijn gepromoveerd op een proefschrift getiteld: "Het Primaire Carcinoom van de TUBAFALLOPII" keerde op maandag 20 december 1971 naar Suriname terug de vrouwen-arts Dr. A. JAMALUDIN (BRAM).

Dr. Jamaludin zal als medisch-specialist verbonden zijn aan het ACADEMISCH ZIEKENHUIS te Paramaribo.

Dr. Bram Jamaludin is een oud-bekende van de Surinaamse gemeenschap. Hij is de tweede zoon van wijlen S. M. Jamaludin, oud-Lid der Staten van Suriname en oud-voorzitter van de Sur Isl. Ver. en is de jongere broer van dokter Isaac Jamaludin, praktiserend geneesheer en huidige voorzitter van de S.I.V.

De viertiendaagse oorlog tussen PAKISTAN en INDIA is voorbij. Deze grootscheepse oorlog is een onherroepelijk gevolg geweest van een fatale reeks van grensincidenten.

Sinds 17 december 1971 zwijgen de kanonnen die duizenden slachtoffers hebben geeist en beide landen grote economische verliezen hebben berokkend.

Inmiddels is bekend geworden dat JAHJA KHAN als president van PAKISTAN is afgetreden. De nieuwe president van Pakistan is Zulfikar Alli BHOETTO.

De heer H. W. MOHAMED RADJA, oud-voorzitter van de Surinaamse Islamitische Vereniging (S.I.V.) verzorgt sinds 22 december 1971 een nieuw dagblad onder de naam "DE PATRIOT", waarvan hij zelf Hoofdredakteur is.

Op zaterdag 11 december 1971 is ons vrij plotseling komen te overlijden de heer MOHAMED ASHRUF KARAMAT ALI, in leven advocaat, oud-lid der Staten van Suriname, oud-minister van Justitie en Politie en laatselijk als jurist werkzaam bij het ministerie van Onderwijs en Volksontwikkeling.

De heer Ashruf Karamat Ali was tevens oud-secrataris van de Sur. Isl. Ver. en mede-redakteur van het in de jaren 1950 vanwege de S.I.V. verschijnend Islamitisch Maandblad AL HAQ. De huidige AL HAQ verliest in hem een goede en waardige medewerker.

DE REDAKTEUR.

PERSONALIA

WELKOM

DR. A. JAMALUDIN

Na ruim zeven jaar in Nederland te hebben doorgebracht keerde op maandag 20 december 1971 in ons midden terug DR. A. JAMALUDIN met zijn gezin, aan wie van uit deze plaats van harte welkom wordt geheten en heel veel succes wordt toegewenst met zijn nieuwe werkkring in het Academisch Ziekenhuis en zijn gezegende arbeid ten behoeve van de Surinaamse gemeenschap in het algemeen en de Moslingemeenschap in het bijzonder.

De vrouwenarts, DR. ABRAHAM JAMALUDIN werd op 25 juli 1932 te Paramaribo geboren. Nadat hij de Hendrikschool (Mulo) had doorlopen, werd hij na een toelatingsexamen ingeschreven aan de Geneeskundige School.

Op 4 oktober 1956 werd hij beëdigd als geneesheer.

Van augustus 1956 tot 1 juli 1961 was hij werkzaam op de afdeling Anaesthesiologie van het 's Lands Hospitaal te Paramaribo.

Van 1961 tot 1964 was hij huisarts in deze stad.

In september 1964 werd hij ingeschreven aan de Rijksuniversiteit te Utrecht, alwaar hij in april 1965 het doctoraal examen met goed gevolg aflegde.

LEES AL HAQ

- AL HAQ- is het e n i g in Suriname verschiend Islami-
tisch blad;
- AL HAQ- biedt u m a a n d e l i j k s de meest interes-
sante en actuele artikelen over de I S L A M,
in het Nederlands en in het Urdu;
- AL HAQ- verschaft u ook informatie over de Islamiti-
sche verenigingen, Moslimorganisaties en hun
aktiviteiten in Suriname;
- AL HAQ- blijft u eveneens op de hoogte houden van de
belangrijkste gebeurtenissen in de Islamitische
wereld;
- AL HAQ- het Islamitisch blad voor iedereen, biedt veel
en kan nog veel meer bieden als u AL HAQ blijft
kopen en lezen

Verkrijgbaar:

Paramaribo : via alle boekhandels en kiosken
N. GHAFORKHAN, Imperial Store; Maagdenstraat
no 3 ;
DOEKAN B. JAGGOE, Saramaccastraat

Distrikten : Via alle Afdelingen van de S.I.V. ;
A. SAKOER, Pad van Wanica 44 B (Eaphramzegenweg)
A. NATAPRAWIRA, Julianaweg 308 of
Bursideweg 76 Moengo
M. ALLI SEKHAWAT KHAN; Gouverneurstraat 78-80
Nw. Nickerie

Prijzen : losse nummers sf 0.70
Jaarabonnement sf 7.50

Neemt VANDAAG NOG EEN ABONNEMENT OP AL HAQ door een kaartje
met uw naam en adres te sturen naar de redaktie en admini-
stratie van AL HAQ:

Scabiosastraat 4; Zorg en Hoop; Paramaribo

De Redakteur.

Op 6 mei 1966 behaalde hij het Nederlandse arstdiploma.

Om de wachttijd - voorafgaande aan zijn opleiding tot VROUWENARTS- te overbruggen, was hij werkzaam als assistent op de afdeling Anaesthesiologie van het Sint Antonius Ziekenhuis te Utrecht van half juli tot eind september 1966.

Op 1 oktober 1966 begon zijn opleiding tot vrouwenarts op de afdeling Verloskunde en Vrouwenziekten (Hoofd: Prof. Dr. A.L.C. Schmidt) van het Academisch Ziekenhuis Dijkzigt te Rotterdam.

Sinds 1 oktober 1970 is hij in verband met zijn B-opleiding werkzaam geweest op de afdeling Verloskunde en Vrouwenziekten (Hoofd: Dr. P.C. Kok) van het Zuiderziekenhuis te Rotterdam.

Op woensdag 9 juni 1971 te 16.00 uur verdedigde de heer ABRAHAM JAMALUDIN met succes zijn proefschrift getiteld "Het primaire carcinoom van de Tuba Fallopii (een klinisch-morfologische studie), ter verkrijging van de graad van Doctor in de GENEESKUNDE aan de medische fakulteit te Rotterdam op gezag van de dekaan Prof. D.C. den Haan, Hoogleraar in de fakulteit der geneeskunde.

Vermeldenswaard zijn de stellingen XIII en XIV die op Suriname betrekking hebben:

XIII

Het is dringend geweest, dat in Suriname de verkoop van geneesmiddelen aan een wettelijke regeling gebonden wordt.

XIV

Het verdient aanbeveling de EHBO dienst van het Academisch Ziekenhuis te Paramaribo uit te breiden.

Dr. A. Jamaludin is gehuwd met Rosette Aisha Lutchman. Uit dit huwelijk werden 5 kinderen geboren.

De heer Jamaludin heeft naast zijn studie ook nog gearbeid ten behoeve van de Islam in Nederland. Niet onvermeld mag blijven daarom zijn zeer gewaardeerde bijdrage tot de oprichting van de STICHTING TEN BEHOEVE VAN DE ISLAM IN NEDERLAND (S.I.N) of wel THE ISLAM FOUNDATION HOLLAND op 21 juni 1970. Naast de heren B. Ahmad Ali (voorz.) M.S. Amir-khan (sekr.) D.S.M. Karamat Ali (penningm.), N.H. Moenna, A.M. Bodha en M.F.R. Karamat Ali was hij de mede-oprichter van deze thans in Holland bloeiende jonge Moslimorganisatie. De heer Jamaludin, toen nog Doctorandus, en M.F.R. Karamat Ali waren de twee leden van de Raad van Commissarissen van de S.I.N. (De S.I.N. staat thans onder leiding van de heer Donald Karamat Ali; de heer J. Ketwaru is sekretaris en de heer M.I. Habiboellah penningmeester om volledig te zijn.)

Op de kulturele introductie-avond van de S.I.N., welke ook werd bijgewoond door Zijne Excellentie T.A. Ahmad Ali, op vrijdag 7 augustus 1970 in het GRAND'HOTEL KRASNAPOLSKY te AMSTERDAM hield Dr. Jamaludin zijn interessante rede over de ISLAM EN DE ZEVEN GELOOFS-PUNTEN UIT DE LEER VAN DE ISLAM.

Dr. A. Jamaludin staat al vanaf de verschijning van het eerste nummer van AL HAQ genoteerd als vaste medewerker.

Moge ALLAH, de Barmhartige, de Genadige zijn zegen doen rusten op zijn voortvarende arbeid ten behoeve van de Islam.

DE RAKAkteUR.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

HET ID UL ADZHA-FEEST

Naast het ID UL FITR FEEST, waaraan in het vorig nummer van AL HAQ enige aandacht is gegeven, kent de ISLAM de ID UL ADZHA als het tweede grote feest, dat in tegenstelling tot de Id ul Fitr nog niet behoort tot de nationale feestdagen in Suriname.

"Id" betekent "een steeds terugkerend geluk, blijdschap" en "Adzha" betekent "Offer". Id ul Adzha staat danook bekend onder de naam: HET OFFERFEEST.

Het hoofdkenmerk van de Id-dag is de gebedsdienst, bestaande uit twee rakaats namaaz en het Offeren van dieren onmiddellijk na het gebed.

Tijdens de viering van de beide Id-feesten wordt een moslim niet slechts herinnerd aan ALLAH, doch hem is tevens imperatief voorgeschreven mede aan zijn arme broeders en zusters te denken. In geval van Id ul Fitr is iedere Moslim te dieneinde verplicht SADAQAH FITR te geven.

Zo ligt liefdadigheid ook aan Id ul Adzha ten grondslag; deze omstandigheid vindt zijn weerslag in het distribueren van hoeveelheden vlees onder de arme leden van de djamaat, afkomstig van de op de Id-dag geofferde dieren.

Tijdens Id ul Adzha hoort elke Moslim, die het kan opbrengen, een dier te offeren. In geval van geit of schaap is een dier voldoende om door een gezin geofferd te worden. In geval er een koe (of kameel) geofferd wordt, kunnen er evenwel zeven personen daaraan deelnemen.

Is het offeren van dieren vervangbaar, m.a.w. kan een Moslim in plaats daarvan bv. geld beschikbaar stellen ten behoeve van de liefdadigheid? Deze vraag dient ontkennend te worden beantwoord in het licht der Islamitische Verordening. Met het offeren van dieren door de Moslims op de Id-dag in de gehele wereld wordt bedoeld het in harmonie doen kloppen van hun harten met de harten van de grote massa Moslims te Mekka, het centrum van de Islam. Honderden, duizenden mensen uit alle delen van de wereld verzamelen zich daar, immers het OFFERFEEST is onherroepelijk verbonden met de BEDEVAART (HADJ) naar Mekka.

Al deze mensen ontberen hun levensgemak voor niets anders dan het OFFER, het offer zonder grenzen, omdat het noch een persoonlijk noch een nationaal karakter heeft, doch een offer is terwille van GOD alleen.

Dat het offer niet bestaat uit de handeling om bloed van een dier te laten vloeien, of zijn vlees te nuttigen wordt duidelijk gemaakt door de HEILIGE KORAN: "Hun vleesch bereikt God niet, hun bloed evenmin, maar voor Hem is aannemelijk rechtschapenheid Uwerzijds" (22:37). De daaraan tengrondslag liggende betekenis wordt duidelijker gemaakt in de volgende verzen van de Heilige Koran (22:34,35):

HET OFFERFEEST

" En voor ieder volk hebben Wij godvruchtige handelingen vastgesteld, opdat zij Gods naam zullen vermelden over het geen Hij hun van het viervoetige vee gegeven heeft; en uw God is een Eenig God; derhalve onderwerp u aan Hem en geeft blijde tijdingen aan de ootmoedigen,

(Aan) degenen wier harten beven, wanneer God vermeld wordt en degenen die lijdzaam zijn onder datgene wat hen treft, en degenen die het gebed onderhouden en (weldadig) uitgeven van wat Wij hun hebben gegeven"

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِيَذْكُرُوا
اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَيْحَاتٍ
الْأَنْعَامِ وَالْهُكْمُ لَهُ وَاجِدًا فَاذْكُرُوا
اسْمَ اللَّهِ وَكَبِّرُوا كَبِيرًا ۝

الَّذِينَ إِذْ أَذْكَرُوا اللَّهَ وَجَلَّتْ قُلُوبُهُمْ
وَالصَّابِرِينَ عَلَىٰ مَا آصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي
الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ۝

Het wegnemen van het leven van een dier en het doen vloeien van zijn bloed maakt de Moslims geenszins wreed, zoals vaak beweerd wordt, doch het scheidt juist genegenheid en onderdanigheid in hun harten. Waarom? Omdat zij beseffen dat wanneer zij een dier geofferd hebben waarover zij de beschikking hadden, het hun plicht is hun eigen leven te onderwerpen aan de wil van Allah. Die niet alleen hun Meester is, maar ook hun Schepper en Bewaarder en Die derhalve een veel groter gezag over hen uitoefent dan zij over de dieren.

I D - M O B A R A K

De Redactie

From:

"The Religion of Islam" van
Maulana Mohammad Ali, M.A.; Llb.

HET GEBED

Alle mannen, vrouwen, jongens en meisjes stonden in rijen en hij, de haddji als hun immaam daarvoor. In hun uniforme bewegingen leken ze op soldaten. Allemaal tegelijk bogen ze met het gezicht gericht naar Mekka, kwamen weer overeind en knielden vervolgens om de grond met hun voorhoofd te raken. Ze schenen de onhoorbare woorden van hun voorganger te volgen, die tussen de buigingen in blootsvoets op zijn bidkleed stond met gesloten ogen, de armen over de borst gekruist en met geluidloos bewegende lippen. Hij was in diepe verzonkenheid en men kon zien dat hij met heel zijn ziel bad.

Het stoorde een aanschouwer om zo'n werkelijk gemeend gebed te zien combineren met bijna mechanische lichaamsbewegingen en op zekere dag vroeg hij de haddji:

"Geloof u werkelijk, dat God van u verwacht dat u Hem eer betoont met al dit buigen, knielen en zich in het stof werpen? Zou het niet beter zijn om zich naar binnen te richten en in de stilte van het hart tot Hem te bidden? Waarvoor dienen al die bewegingen van uw lichaam?"

De haddji, tevens immaam glimlachte en antwoordde: "Hoe zouden wij God anders moeten vereren? Heeft Hij dan niet de ziel en het lichaam beide geschapen? En omdat dit zo is,

moet de mens dan niet evenzeer met zijn lichaam bidden als met zijn ziel? Luister, ik zal u zeggen waarom wij, muzelmannen, bidden zoals we bidden. We keren ons naar de Ka'aba, God's heilige tempel in Mekka en we weten, dat de gezichten van alle muzelmannen, waar ze ook zijn, daarheen gewend zijn in gebed en dat we als een lichaam zijn met Hem als middelpunt van onze gedachten. Eerst staan we rechtop en reciteren uit de heilige Qoer-an, gedenkend dat het Zijn woord is dat Hij de mens gegeven heeft, opdat hij standvastig en recht-schappen door het leven zal gaan. Dan zeggen wij: "God is de Grootste", om ons te herinneren, dat niemand dan Hij aanbe-den mag worden en we buigen diep omdat we Hem boven alles eer bewijzen en Zijn macht en glorie prijzen. Daarna buigen we ons in het stof en raken met ons voorhoofd de grond, om-dat we slechts stof zijn en nietig voor Hem en Hij onze Schepper en onze Steun is. Dan heffen we onze gezichten op en blijven zitten, biddend dat Hij ons onze zonden vergeeft en Zijn genade verleent, ons op de rechte weg leidt, gezond-heid en levensonderhoud verschaft. Vervolgens buigen we weer en raken met ons voorhoofd het stof, voor de macht en de glorie van de Ene. Daarna blijven we zitten en bidden dat Hij de profeet Mohammed zegene, die Zijn boodschap aan ons bracht, zoals Hij ook de vroegere profeten zegende; en wij vragen Hem ons het goede van deze wereld te schenken en ook van de andere wereld. Tenslotte draaien we onze hoofden naar rechts en naar links, zeggende: "Vrede en de Gratie Gods zij met u". Op deze wijze begroeten wij alle rechtschappen mensen waar ze ook mogen zijn. Zo bad onze Profeet en hij leerde zijn volgelingen voor altijd om zo te bidden, opdat zij zich zelf gewillig aan God overgeven - wat de betekenis is van de Islaam - en zo in vrede leven met Hem en hun eigen lot." "En zoals u weet heeft de Profeet - God zegene hem - ons geleerd "God zegt, vervloek het lot niet, want zie, Ik ben het lot.."

Vrede zij met U: ID-MOBARAK

M.R. ILAHIBAKS

LAAT DE KORAN UW LICHT ZIJN (DOOR M.A.GULZAR)

De H. Koran heeft de algemene gedragslijn vastgesteld, die in elk beroep onvermijdelijk naar succes leiden moet. Hoofd-stuk 103, getiteld Al-Asr (de Tijd) leert ons hoe we ons voor de verwoestende invloeden van de tijd moeten behoeden,

Hoofdstuk 108, Al-Kausar (de Overvloed) genoemd, leidt ons naar overvloed en voorspoed. Er is geen tak der menselijke werkzaamheden, of het H. Boek bevat licht om ons daarin te leiden. Bij wijze van toelichting vestigen wij hier uw aandacht op de alomvattende methode om het toppunt in welk vak ook te bereiken, zodat men op dat bijzondere gebied een autoriteit kan worden. De verscheidene trappen, die naar zulk een volmaakt meesterschap kunnen leiden, zijn vastgesteld in hoofdstuk 79, bekend als An-Naziat, dat aldus luidt: "Denk over degenen na, die zich volledig inspannen, dan over degenen die met vreugde hun werk verrichten, dan over degenen, die snelle vorderingen maken en alle anderen overtreffende experts in het bijzondere vak worden".

Tenelnde volkomen meesterschap in de een of andere werkring te verkrijgen, moet men de vorengenoemde gedragslijn volgen. In de allereerste plaats moet men geheel in zijn werk opgaan, met veronachtzaming van al het andere. Dit kan in het begin hinderlijk zijn, maar men raakt er langzamerhand aan vertrouwd en dan vindt het hart er plezier in. Men moet ijverig daarmee doorgaan ter verkrijging van het begeerde meesterschap! Kan men naar een enkel voorbeeld wijzen, waar meesterschap, in welke werkring dan ook, op een andere manier is verkregen dan die welke door de H. Koran is vastgesteld? De H. Koran drukt ons op het gemoed om deze gedragslijn in al onze ondernemingen te volgen, maar we hebben er afstand van gedaan. Terwijl zij, die niet in ons H. Boek geloven, in hun dagelijks leven hun toevlucht daartoe hebben genomen en daarom ook ver vooruit zijn in de wedloop van het leven.

"Ik moet het toppunt bereiken", moet het doel van iedere moeslim zijn. Deze neiging om anderen te overtreffen is de mens aangeboren en brengt veel goeds voort, indien ze binnen wettige grenzen wordt gehouden. De Eenheid Gods waar de Islam zo sterk de nadruk op heeft gelegd, duidt op de gelijkheid van de mens. Vandaar het logische verband, dat ook ik datgene kan bereiken, wat een ander heeft bereikt. "Ik ben slechts een mens, evenals gij", zijn de Koranische woorden, die de H. Profeet Mohammed in de mond werden gelegd om hetzelfde idee in te prenten, het idee, dat bij het verkrijgen van iets de een volkomen gelijkheid met een ander geniet.

"Bid tot uw Heer en breng offer," zegt de Koran ergens. Het gebed en het offer zijn twee middelen, waarmee men het succes kan behalen. Hierin ligt dus een gulden les voor de moeslims en in het bijzonder voor degenen, die in een of ander opzicht verantwoordelijk zijn voor de leiding van an-

deren. Vandaag de dag zijn overal quasi leiders als paddestoelen opgekomen. De zucht naar naam en faam is ongetwijfeld een grote prikkel tot nationaal werk en wanneer juist geregeld, is er niets laakbaars in. De mens heeft van nature twee soorten hunkeringen nl. ; dat hij zich van al zijn lasten kan bevrijden en dat hij naam kan maken. De aangeboren neigingen zetten iemand tot grote activiteit aan en als zodanig kunnen ze als de drijfveer van de menselijke daad worden beschouwd. Maar wanneer ze alle grenzen te buiten gaan, kunnen ze talrijke ondeugden in het leven roepen.

Dit is een diep ethisch probleem, dat door de H. Koran is uiteengezet. Gewoonlijk verdeelt men de zeden in twee groepen, goede en slechte. Maar het Boek van God onthult het feit dat beide soorten zeden in de grond der zaak dezelfde zijn. Beide hebben hun oorsprong in een en dezelfde natuurlijke begeerte in de mens. Het doel van een godsdienst is om deze beperkingen van goed en kwaad vast te stellen. Het ware te wensen, dat moeslim geleerden, die hoog van zichzelf opgeven de wetenschappelijke wereld de Koranische ethiek konden voorleggen in plaats van onenigheid te stichten in de gelederen van de Islam.

De mens verlangt van nature zijn lasten verwijderd en zijn naam verheerlijkt. Dit zijn twee nuttige hartstochten, die in de natuur van de mens zijn ingeworteld, aangezien ze tot sommige zeer verheven zeden leiden. Deze twee soorten verlangens kunnen hun voldoening vinden door de uitzetting van iemands borst, met andere woorden, door de breedheid van zijn sympathieën, die op hun beurt alleen gekweekt kunnen worden door uit te geven in de weg van God. Spontane liefdadigheid en uitzetting van de borst hangen van elkaar af en leiden onvermijdelijk tot de afzetting van iemands lasten en de verheerlijking van zijn naam. Anderen dienen ten koste van zichzelf is de sleutel tot het bereiken van deze beide doeleinden. De Koran zinspeelt daarop in de woorden: "en die uitgeeft van wat Wij hem gegeven hebben." Dit is bedoeld voor het kweken van die "breedheid van sympathieën" in ons, zonder welke wij nooit luchthartigheid kunnen verkrijgen. En wanneer iemand uitgeeft van hetgeen hij bezit, gedenkt men zijn naam steeds met eerbied.

Wat betreft de bijzonderheden van de kwestie, hoe de ontplooiing van het hart bereikt wordt, kan men de Koran raadplegen. Een ervan is, dat wij van datgene moeten uitgeven, wat ons na aan het hart ligt, in dienst van anderen. Wereldse dingen, die zo vaak er toe leiden ons de nek te breken, wan-

neer wij daarvan beroofd zijn, zullen dus in onze ogen hun waarde verliezen. De Koran zegt: "Gij zult geen deugdelijkheid verwerven, tenzij gij uitgeeft van hetgeen u na aan het hart ligt".

Dit zijn de deugden, die bij de formatie van een hechte maatschappij veel kunnen helpen. Dit alleen kan karakter in de mens kweken. Kortom, de H. Koran heeft het verwerven van grootheid en het verwijderen van de lasten nauw verbonden aan de ontplooiing van het hart. De Koran is vol van de manieren en middelen om de breedheid van borst te kweken. De kern ervan is vervat in de volgende verzen van hetzelfde hoofdstuk: "Waarlijk, met moeite, is gemak; daarom, indien gij vrij zijt, spant u flink in en maakt uw Heer tot uw enig doel".

(Wordt vervolgd)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حج فرض ہے

وَاللَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا -

جو لوگ کعبہ کے سفر کی استطاعت رکھتے ہیں ان پر خانہ خدا کا حج خدا کی طرف سے فرض ہے۔ (۹۶:۳)

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ -

وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَشَرَّ ذُرِّيَةٍ (۱۹:۲)

حج مشہور مہینوں میں ادا کیا جاتا ہے۔ پس جو شخص ان میں حج کرنے کا ارادہ کرے۔ تو اس کو چاہیے کہ ایام حج میں کوئی گندہ زبانی نہ کرے۔ کسی کو گالی نہ دے۔ اور نہ کسی سے جھگڑا کرے (۱۹:۲) اور زاد راہ لے لیا کرو۔ (یہ مشہور مہینے رحب، سنوال، ذیقعد اور ذالحجہ ہیں)

خدا تعالیٰ نے اسلام کا مرکز خانہ کعبہ کو ہی قرار دیا ہے اس مرکز کو

ہمیشہ زندہ رکھنے کیلئے ضروری تھا۔ کہ اہل اسلام کا اس خانہ خدا سے ایک دائرہ تعلق قائم ہو جائے۔ شریعت اسلام نے اس

تعلق کو حج فرض قرار دیکر قائم کیا ہے۔ اور اسی کا نتیجہ ہے۔

کہ آج اطراف و اکناف عالم کے مسلمان کشان کشان خانہ کعبہ کی زیارت

کے لئے جمع ہوتے ہیں۔ وہاں خدا کی عبادت کرتے ہیں اور ان کی مقامات

کو دیکھتے ہیں جو حضرت ابراہیم و آپ کی جیسی ہی حضرت خاتمہ اور

حضرت اسمعیل کی یادگار ہیں۔ اب جو مسلمان کعبہ میں جاتے ہیں

یا اس سے گرد طواف کرتے ہیں۔ اس سے ظاہری غرض یہ ہے کہ ہم

حضرت ابراہیم کی اس یادگار کو قائم رکھتے ہیں۔ اور ان کی مثال سے

سبق سیکھنا چاہتے ہیں۔ جب ہم صفا و مروہ میں دوڑتے ہیں۔ اور

چاہہ زمزم کا پانی پیتے ہیں۔ تو ہم کو حضرت خاتمہ کی بے قراری۔

سیکرالی اور اضطراب اور اس پر خدا کے فضل و کرم یا ز
 آجاتے ہیں۔ اور دل میں بے اختیار ایک ولولہ پیدا ہوتا ہے
 کہ ہم بھی خد کی راہ میں اس عرج مشکلات بھریں۔ اور آخر
 کار اس کے انعام و افضال کے مورد رہیں۔ ہم حجر اسود
 کو چومتے ہیں نہ اس واسطے کہ وہ محبوب ہے۔ نہ اس خیال
 سے کہ وہ ہماری مرادیں دے گا۔ بلکہ محض اس خیال سے کہ
 وہ ہمارے مقدس اور پاک نبی کے ہاتھ کا لکھا ہوا پتھر ہے۔
 جس نے ہمیں جسمانی وہ روحانی نیکیوں گواہ دکھائی اور ہمارے
 لئے اپنی نیک نمونہ و نیک مثال بچھڑا گیا۔ ہم کچھ کا طواف کرتے
 ہیں نہ اس لئے کہ ہم اسکو پوجتے ہیں بلکہ صرف اس لئے کہ یہ بھی
 خدا کے اطاعت میں ایک عاشقانہ اور سرفروشانہ فعل ہے۔
 اور اس سے ہمارے دلوں میں حضرت ابراہیم کے عشق الہی کی۔
 یاد گار تازہ ہوئی ہے۔ عرض جو ہم سچ میں کرتے ہیں اس کے
 نیچے ایک تاریخی حقیقت ہے۔ اور ایک اخلاقی و روحانی
 سبق۔ ہم ایام سچ میں احرام باندھ کر وہ لباس پہنتے ہیں جو
 حضرت ابراہیم کا لباس تھا۔ اور دنیا کی ابتدائی شہزب کا
 نمونہ۔ پھر جب ہم اس لباس کہن کو طرز جدید کے مکلف اور
 فیشن ایبل سوٹ۔ دستار ٹوپی کوٹ۔ صدری۔ پتلون۔
 گلوبند۔ اور سلوار سے مقابلہ کرتے ہیں تو خدا کی قدرت کا
 خیال پیدا ہوتا ہے۔ کہ اس نے انسان میں کتنا تک ترقی
 کرنے کا مادہ عطا کیا ہے۔ اور جب جسمانی رنگ میں اس کی۔
 ترقی لا محدود ہے تو اسی طرح روحانی ترقی بھی لا محدود ہے۔
 عبد الصغی اور قربانی جو تعلق عید الفطر کو رمضان المبارک۔

سے ہے۔ وہی تعلق عیداضحیٰ کو حج بیت اللہ شریف سے ہے۔
 عبدالفطر اس خوشی میں منائی جاتی ہے کہ مسلمان فریضہ روزہ
 کو ادھ کر چکے ہوں اور عید الفحیٰ اس خوشی میں منائی جاتی ہے کہ
 حاجی حج کے فرض سے عہدہ براہوںے۔ اس میں شک نہیں کہ اس
 سے زیادہ خوشی کا دن ایک مسلمان کے لئے کیا ہو سکتا ہے کہ وہ
 خدا کے فریضہ ادا کر کے ان سے سیکدوس ہو۔ ذوالحج میں جس
 طرح حاجی عرفات میں اس شکر بہ میں کہ خدا تعالیٰ نے ان کو حج
 کے ختم کرنے کی توفیق دی قربانی کرتے ہیں۔ اسی طرح دوسرے۔
 ممالک میں بھی ان کے مسلمان بھائی عروج کہ نعمت سے محروم۔
 ہوتے ہیں۔ اپنے حاجی بھائیوں کے ساتھ کم از کم قربانی ہیں شریک
 ہو جاتے ہیں اور اپنے گاؤں اور شہروں کے قریبان گاہ میں قربان
 کرتے ہیں۔ یہ قربانی بھی حج کہ طرح حقیقت میں حضرت ابراہیم کی
 سنت قدمہ کی ایک یاد گار ہے۔ ہم کو حضرت ابراہیم کی مثال سے
 جس کو تازہ کرنے کے لئے ہم یہ قربانی کرتے ہیں۔ یہ سبق ملتا ہے۔ کہ
 ہم ان ہی کی طرح خدا کی راہ میں ایثار اور جانفروشی سیکھیں۔
 بیٹے سے زیادہ کوئی اور چیز ایسے عزیز نہیں ہوتی۔ مگر حضرت
 ابراہیم کا عشق الہی قابلِ داد ہے کہ آپ خدا کے محبت میں۔
 ایسے منہاں ہیں کہ خدا کے حکم کے سامنے بیٹے کی محبت کو قربان
 کر دیتے ہیں۔ اور اپنے نور عین کو اپنے ہاتھ سے ذبح کرنے کے لئے
 تیار ہیں۔ پھر بیٹا بھی ایسا سعادت مند ہے کہ خدا کی راہ میں
 اپنی جان دینے سے انکار نہیں کرتا۔ یہ وہ ایثار ہے۔ یہ وہ عشق ہے۔
 یہ وہ حقیقی محبت ہے۔ یہ وہ اطاعت ہے۔ جس کو حاصل کرنے کے لئے
 ہم قربانی کرتے ہیں۔ اور قرآن مجید نے جس صاف لفظوں میں
 فرمایا ہے۔

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لِحُومَهَا وَلَا دِمَاؤها وَلَا كُنْ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ
 قربانی کا گوشت اور خون تو خدا تک نہیں پہنچتا۔ مگر تقویٰ
 تمہارا خدا کو منظور نظر ہے۔ اس آیت شریفہ سے ثابت ہے
 کہ قربانی سے بھی مد نظر وہی تقویٰ ہے۔ جو تمام احکام شریعت
 کی اصلی غرض ہے۔ غرض قربانی سے ہم عملی طور پر یہ سبق
 سیکھتے ہیں۔ کہ جس طرح ایک جانور کو جس پر ہمارا قبضہ عارض
 عارضی اور غیر حقیقی ہے۔ ہم اپنی مرضی سے نیچے گرا کر ڈبچ
 ذبح کرتے ہیں۔ اسی طرح ہمارا مالک ہم کو کوئی حکم دے تو ہم
 کو بھی اس کے حکم کے سامنے تمام نفسانی خواہشات تمام نفسا
 جذبات کو قربان کر دینا چاہیے۔ بلکہ اگر جان بھی مانگے تو اس سے
 بھی دریغ نہ ہو۔ جان دی دی ہوئی اسی کی تھی

حق تو یہ ہے کہ حق ادا نہ ہو
 دعا ہے ہر ایک مسلمان کے لئے جو حج کو صفر کر کے مکہ معظمہ کو
 گئے ہیں خدا ان سب کو توفیق عطا فرمائیں حج کی فرض ادا
 کرنے کو اور صحیح و سلامت واپس اپنے اپنے ملک وہ مکان
 پر تشریف فرمائے کو۔ آمین ہر ایک مسلمان کو خواہ وہ دنیا
 کے کسی کونے میں ہو آنے والے عبید اللہ میاں مبارک
 ہو۔ دعا کی خدا ہر ایک مرید اور محبت ڈوہ کو تندرستی
 عنایت فرمائیں آمین شمسہ آمین

MEDINA, STAD VAN DE PROFEET

Twee maanden na het gezantschap uit Jathrib verlieten ongeveer tweehonderd moslims de stad Mekka om naar Jathrib te vluchten. Een aantal van hen werd onderweg door soldaten uit Mekka achterhaald en gevangengenomen of gedood; al deze mensen hadden hun bezittingen in Mekka achtergelaten, waar de Kuraisj zich er met liefde over ontfermden. Het voorval had de rijke kooplieden tot nadenken gestemd; ze besloten Mohammed te vermoorden voordat hij eveneens de stad zou verlaten. In geen enkele stam konden ze echter iemand vinden die bereid was het bloed van zo'n beroemde medeburger te vergieten. Daarom kozen de Kuraisj tien mannen, uit elke stam een, die gezamenlijk de moord zouden plegen. Dag en nacht hield het groepje samenzweerders zich bij het huis van Mohammed verborgen. Toch zag hij kans midden in de nacht met zijn trouwe vriend Abu Bekr naar de woestijn te ontkomen. Toen de dag aanbrak, verschuilden ze zich in een hol. Nauwelijks waren ze binnen of een spin weefde een groot web voor de ingang, terwijl twee duiven er hun nest bouwden. Toen de Kuraisj onder aanvoering van een ervaren bedoeienengids voorbij het hol kwamen, schonken ze er geen aandacht aan, omdat er kennelijk al dagenlang niemand was binnengegaan. Twee dagen later bracht de neger Bilal - dezelfde die door Abu Bekr was vrijgekocht - twee kamelen naar het hol, waarmee de beide vluchtelingen tenslotte Jathrib bereikten. Op deze dag, vrij dag 20 september 622, en dus met de 'uitwijking' van Mohammed (de zogenaamde Hidjra), begint de mohammedaanse tijdrekening. De stad Jathrib veranderde naar aanleiding daarvan haar naam en noemde zich voortaan Madinat an-Nabi, de 'stad van de profeet' wat werd samengetrokken tot Medina. Onmiddellijk na de aankomst van Mohammed bij een herberg even buiten de stad werd hij omringd door een grote menigte. Hij steeg van zijn kameel, gaf zich over aan een lange meditatie en beval toen dat op deze plek een godshuis zou worden gebouwd. Dit was de eerste moskee van de Islam. Mohammed hielp zelf bij de bouw, die zo snel vorderde, dat de moskee reeds de eerstvolgende vrijdag, precies een week later, voor het gemeenschappelijk gebed kon worden gebruikt. Van alle kanten werd Mohammed gastvrijheid aangeboden; hij wees alle aanbiedingen af en kocht een stuk grond, waarop hij een huis en een tweede moskee liet bouwen.

Uit:

"DE GROTEN VAN ALLE TIJDEN"
MOHAMMED

Uitg. De Geïllustreerde pers
N.V. Amsterdam.

India-Pakistan: de fatale lijn

Op zekere momenten in de wereldgeschiedenis zijn er oorlogen uitgebroken die eigenlijk niemand wilde, maar die onvermijdelijk bleken. Er ontstond - als in een chemisch proces - een keten van gebeurtenissen, van actie en reactie: een soort fatale lijn van feiten die niemand kon doorbreken; een ontwikkeling naar een zekere oorlog, waarbij iedereen belangstellend, maar machteloos stond toe te kijken. Pas later, als de oorlog geschiedenis was geworden, konden historische analitici precies aangeven waar de fatale lijn begon, met andere woorden: waar de eerste actie lag die de oorlog uiteindelijk onvermijdelijk maakte.

In een soortgelijke fatale ontwikkeling lijkt het conflict tussen India en Pakistan zich te bevinden. Het is wel zeker

dat noch de regering van India noch die van Pakistan, laat staan een van de grote mogendheden in dit gebied een oorlog wil. Maar de ene escalatie volgt onvermijdelijk op de andere. De bloedige grensincidenten deze week wijzen er op dat de oorlog niet ver meer af is.

Zoekend naar een mogelijkheid de fatale lijn te doorbreken, dient men eerst het begin ervan te ontdekken. Dit begin lijkt - vreemd genoeg - het besluit van president Jahja Khan, in Pakistan weer een elementaire vorm van democratie in te voeren toen hij in maart 1969 het dictatoriaal bewind van Ayub Khan overnam. Hoe goed bedoeld ook, het heeft er alle schijn van dat dit besluit, naast een andere factor tot de huidige chaos heeft geleid. Die andere factor was de cycloon die Oost-Pakistan eind vorig jaar teisterde. Het tekort aan snelle en doeltreffende hulp werd door miljoenen slachtoffers in het Oostpakistaanse ramgebied opgevat als onwil van de regering die in West-Pakistan zetelde. Die opvatting deed vlak voor de verkiezingen de roep klinken van zelfbestuur. Vermoedelijk had president Jahja Khan er op gerekend dat de Awami Liga met zijn Oostpakistaans nationalistisch program nooit een absolute meerderheid in het Pakistaanse parlement zou krijgen. Het lot besliste anders. Een natuurramp dreef alle nationalisten in het achtergebleven oosten te hoop rond hun krachtige woordvoerder: Mujibur Rahman.

Weinigen nog zagen op dat ogenblik de onvermijdelijkheid van een oorlog, maar toen al bevonden zich India en Pakistan in de fatale lijn. Een kans die lijn te doorbreken kwam tijdens de onderhandelingen tussen president Jahja Khan en Mujibur Rahman na de verkiezingen. De twee leiders werden het niet met elkaar eens. Iemand - niet eens Mujibur zelf - hief de kreet aan van "onafhankelijkheid" voor Oost-Pakistan, en "Bangla Desj". Die kreet bracht de licht ontvlambare gemoeden van de Oost-Pakistani tot een kookpunt. Gewelddaden tegen de Punjabi, de mensen van Westpakistaanse oorsprong, dwongen de Pakistaanse generaals gewapenderhand in te grijpen. Het werd een overreactie met onnodige wreedheden die miljoenen naar India deed vluchten.

Van dat ogenblik af was "Bangla Desj" geen Pakistaans binnenlands probleem meer, maar een internationaal probleem. De last van naar schatting minstens 7 miljoen Pakistaanse vluchtelingen, berooid, dakloos, hongerig, werd in India een politieke factor. Want wat had zich kort tevoren in India afgespeeld?

De regering onder leiding van Indira Gandhi had haar greep op de oostelijke gebieden van het land verloren. Honger, ellende, stakingen, rebellie hadden tot een bijna volslagen chaos geleid. Om het gebied en tevens haar eigen politieke partij weer onder controle te krijgen was Indira Gandhi de verkiezingscampagne ingegaan met de kreet "Weg met de armoede", waarop zij werd herkozen. Nu ging het er om die kreet waar te maken. Maar juist op dat ogenblik begon de opstand in Oost-Pakistan, stroomden de vluchtelingen India's grenzen over en werd het toch al chaotische oosten van India belast met de taak aan 7 miljoen Oost-Pakistani voedsel, onderdak en medische hulp te bieden - voor het arme India een ondraaglijke last en voor de regering van Indira Gandhi een niet te onderschatten politiek gevaar. Wat te verwachten was, gebeurde. India, toch al geen vriend van Pakistan, trachtte de last terug te schuiven naar Pakistan. Het zag daartoe maar een mogelijkheid: ervoor te zorgen dat de rebellen in Oost-Pakistan het pleit zouden winnen, zodat de Oostpakistaanse vluchtelingen en snel naar hun "bevrijde" vaderland konden terugkeren. Steeds brutaler werd de Indiase steun aan de Pakistaanse rebellen in de vorm van training, bewapening en het verschaffen van uitvalsbases tegen het Pakistaanse leger. Deze week ging de regering van Indira Gandhi een stap verder en raakten Indiase troepen in hun poging de rebellen in Pakistan te hulp te komen, rechtstreeks slaags met de Pakistaanse strijdkrachten. Het is een nog onbeantwoorde vraag of de strategie van Indira Gandhi erop gericht is, in Oost-Pakistan een "bevrijd" gebied te vestigen waarop een Pakistaanse tegenregering kan worden gevormd. In dat geval, zo heeft Pakistans president Jahja Khan bedreigd, "zal ik een algehele oorlog verklaren. Laat de wereld daar nota van nemen."

De wereld heeft er nota van genomen. Waar de grote mogendheden Rusland, China en Amerika een gewapend conflict willen voorkomen, speelt de kwestie nu in de Verenigde Naties. Er bevinden zich reeds 100 VN-waarnemers in Pakistan; hetzelfde zou moeten gebeuren in India, maar Indira Gandhi weigert VN-waarnemers toe te laten, kennelijk bevreesd dat dezen de Indiase militaire interventie in Pakistan zouden signaleren en veroordelen.

Toch ligt in het zenden van VN-waarnemers zowel in India als in Pakistan de laatste kans om de fatale lijn die onherroepelijk naar oorlog voert, te doorbreken. Het beroep van India dat dit een schending van India's soevereiniteit zou betekenen, gaat niet op. India zelf heeft met zijn hulp aan

de Pakistaanse guerrilla's het Pakistaans conflict tot een internationaal conflict gemaakt dat de wereldvrede bedreigt. Waar zulke grote belangen op het spel staan, past geen formalisme. Alleen een drastisch ingrijpen van de VN, op basis van een snel akkoord tussen Rusland, China en Amerika, kan een oorlog voorkomen. De oplossing van het Pakistaanse probleem, zo dit al oplosbaar is, is een kwestie van later zorg

D. M. van Rosmalen

Uit:

ELSEVIERS-magazine
d.d. 27 november 1971
27e Jaargang no. 48